

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 189 (XXXIII) — Nr. 1153

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 3 decembrie 2021

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 730 din 2 noiembrie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 111, ale art. 120, ale art. 121, ale art. 122 alin. (1), ale art. 123 și ale art. 229 alin. (4) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, precum și ale art. 142 alin. (2) din Legea dialogului social nr. 62/2011, în interpretarea dată prin Decizia nr. 17 din 13 iunie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.....	2–8
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
1.240. — Hotărâre privind acordarea unor ajutoare de urgență	9
1.241. — Hotărâre pentru modificarea art. 6 alin. (2) din anexa nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 859/2003 privind aprobarea Normelor de aplicare a Legii nr. 118/2002 pentru instituirea indemnizației de merit și a Regulamentului de funcționare a Comisiei naționale pentru acordarea indemnizației de merit	9
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
1.665. — Ordin al ministrului dezvoltării, lucrărilor publice și administrației privind desemnarea organismului de evaluare și verificare a constanței performanței produselor pentru construcții Societatea Comercială CEPROCIM — S.A. în vederea notificării la Comisia Europeană pentru realizarea funcției specifice de laborator de încercări ale produselor pentru construcții	10
2.155. — Ordin al ministrului mediului, apelor și pădurilor privind aprobarea derogării pentru unele specii de animale sălbatice.....	11–12
2.156. — Ordin al ministrului mediului, apelor și pădurilor privind aprobarea derogării pentru unele specii de animale sălbatice.....	12–13
ACTE ALE COMITETULUI NAȚIONAL PENTRU SITUAȚII DE URGENȚĂ	
110. — Hotărâre pentru aprobarea Listei cu clasificarea țărilor/teritoriilor în funcție de rata de incidență cumulată	13–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 730

din 2 noiembrie 2021

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 111, ale art. 120, ale art. 121, ale art. 122 alin. (1), ale art. 123 și ale art. 229 alin. (4) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, precum și ale art. 142 alin. (2) din Legea dialogului social nr. 62/2011, în interpretarea dată prin Decizia nr. 17 din 13 iunie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 111, ale art. 120, ale art. 121, ale art. 122 alin. (1), ale art. 123 și ale art. 229 alin. (4) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, precum și ale art. 142 alin. (2) din Legea dialogului social nr. 62/2011. Excepția a fost ridicată de Gheorghe Mărțuică, Constantin Miloiu, Marcel Dinulescu, Ilie Băcanu și Dănilă Popa în dosarele nr. 5.563/101/2015, nr. 5.562/101/2015, nr. 8.968/101/2014, nr. 7.830/101/2015 și nr. 1.193/101/2016 ale Curții de Apel Craiova — Secția I civilă și care constituie obiectul dosarelor Curții Constituționale nr. 330D/2019, nr. 1.153D/2019, nr. 1.163D/2019, nr. 1.360D/2019 și nr. 2.416D/2019.

2. Dezbaterile au avut loc la data de 21 octombrie 2021, cu participarea domnului avocat Ion Doru Bărbuț, cu împuternicire avocațială depusă la dosar, pentru autorii excepției, a domnului avocat Gheorghe Florin Colța, cu împuternicire avocațială depusă la dosar, pentru partea Distribuție Energie Oltenia — S.A., și a reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii, Curtea dispunând conexarea dosarelor nr. 1.153D/2019, nr. 1.163D/2019, nr. 1.360D/2019 și nr. 2.416D/2019 la Dosarul nr. 330D/2019, datorită identității de obiect a acestora. Dezbaterile au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când, având în vedere cererea de întrerupere a deliberărilor pentru o mai bună studiere a problemelor ce formează obiectul cauzei, Curtea, în temeiul art. 57 și al art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, a amânat pronunțarea pentru data de 2 noiembrie 2021, când a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

3. Prin Încheierea din 23 ianuarie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 5.563/101/2015, Încheierea din 16 aprilie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 5.562/101/2015, Încheierea din 10 aprilie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 8.968/101/2014, Încheierea din 6 mai 2019, pronunțată în Dosarul nr. 7.830/101/2015, și Încheierea din 4 septembrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 1.193/101/2016, **Curtea de Apel Craiova — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 111, ale art. 120, ale art. 121, ale art. 122 alin. (1), ale art. 123 și ale art. 229 alin. (4) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii,**

precum și ale art. 142 alin. (2) din Legea dialogului social nr. 62/2011. Excepția a fost ridicată de Gheorghe Mărțuică, Constantin Miloiu, Marcel Dinulescu, Ilie Băcanu și Dănilă Popa cu prilejul soluționării unor acțiuni având ca obiect drepturi bănești.

4. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia, referindu-se la dispozițiile art. 111, ale art. 120, ale art. 121, ale art. 122 alin. (1), ale art. 123 și ale art. 229 alin. (4) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, arată, în esență, că din soluțiile pronunțate de diferitele completuri ale Curții de Apel Craiova rezultă că noțiunea de „muncă suplimentară” a primit interpretări diferite, ceea ce evidențiază lipsa de claritate și previzibilitate a reglementării.

5. Autorii excepției susțin că termenii folosiți de legislația națională dau posibilitatea unor interpretări care nu sunt în acord cu modul în care Curtea de Justiție a Uniunii Europene a interpretat noțiunile de „timp de muncă” și „perioadă de repaus” din art. 2 din Directiva 2003/88/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 noiembrie 2003 privind anumite aspecte ale organizării timpului de lucru. În acest sens amintesc Cauza *Nicușor Grigore împotriva Regiei Naționale a Pădurilor Romsilva — Direcția silvică București (C-258/10)*, în care s-a reținut că stabilirea ca „timp de lucru”, în sensul Directivei 2003/88/CE, a unei perioade de prezență a lucrătorului depinde de obligația acestuia din urmă de a se afla la dispoziția angajatorului său, iar factorul determinant este împrejurarea că lucrătorul este obligat să fie prezent fizic la locul determinat de angajator și să fie la dispoziția acestuia pentru a putea efectua imediat, în caz de nevoie, prestațiile corespunzătoare (pct. 53). Dacă salariatul poate, în afara timpului de lucru de 40 de ore pe săptămână, să își organizeze timpul, să părăsească locul de muncă și să se dedice propriilor interese, perioada consacrată unor astfel de activități nu poate fi considerată „timp de lucru” în sensul art. 2 punctul 1 din Directiva 2003/88/CE (pct. 66). Dacă, dimpotrivă, salariatul locuiește într-o locuință de serviciu pusă la dispoziția sa la locul de muncă și dacă reiese din verificările instanței că salariatul trebuie în realitate, în vederea îndeplinirii obligațiilor sale, să se afle la dispoziția angajatorului, pentru a putea efectua imediat, în caz de nevoie, prestațiile corespunzătoare, sunt întrunite elementele caracteristice noțiunii de „timp de lucru” (pct. 67). Astfel, este necesar să se constate că obligațiile care îl pun pe lucrător în imposibilitatea de a-și alege locul de ședere în perioadele de inactivitate profesională reprezintă o formă de exercitare a funcțiilor acestuia (pct. 68). Curtea de Justiție a Uniunii Europene a reținut, de asemenea, că, în ceea ce privește noțiunea de „timp de lucru”, art. 2 pct. 1 din Directiva 2003/88/CE o definește ca fiind orice perioadă în care lucrătorul se află la locul de muncă, la dispoziția angajatorului, și își exercită activitatea sau funcțiile, în conformitate cu legislația și/sau practicile naționale, și că această noțiune trebuie înțeleasă prin opoziție cu noțiunea de „perioadă de repaus”, acestea excluzându-se reciproc. În acest context, Curtea a

apreciat că Directiva 2003/88/CE nu prevede o categorie intermediară între perioadele de lucru și cele de repaus, iar printre elementele caracteristice noțiunii de „timp de lucru” în sensul directivei nu figurează intensitatea lucrului efectuat de salariat sau randamentul acestuia (pct. 43). În situația în care reglementarea națională este compatibilă cu directiva, trebuie examinat dacă modul de aplicare efectivă a acesteia poate duce la rezultate incompatibile cu cerințele directivei (pct. 56).

6. De asemenea, autorii excepției invocă cele reținute de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în Cauza *Jan Vorel împotriva Nemocnice Český Krumlov*, în care s-a reținut că Directiva 93/104/CE a Consiliului din 23 noiembrie 1993 privind anumite aspecte ale organizării timpului de lucru, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2000/34/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 iunie 2000, precum și Directiva 2003/88/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 noiembrie 2003 privind anumite aspecte ale organizării timpului de lucru trebuie să fie interpretate în sensul că se opun legislației unui stat membru în temeiul căreia nu sunt considerate ca reprezentând în întregime „timp de lucru”, în sensul vizat de respectivele directive, serviciile de gardă efectuate de un medic potrivit regimului în care este necesară prezența fizică a acestuia la locul de muncă, dar în cursul cărora nu efectuează nicio activitate efectivă.

7. Prin urmare, autorii excepției consideră că sintagma „timp de lucru” trebuie înțeleasă prin opoziție cu sintagma „perioadă de repaus”, fiind evident că orice perioadă care nu este perioadă de repaus trebuie să fie considerată timp de muncă, iar timpul de muncă ce depășește „timpul de muncă săptămânal” trebuie să fie considerat timp de lucru suplimentar, cu toate consecințele ce decurg din această calificare.

8. În ceea ce privește dispozițiile art. 142 alin. (2) din Legea dialogului social nr. 62/2011, autorii excepției arată că acestea sunt neconstituționale în măsura în care nulitatea clauzelor contractelor colective de muncă, fiind considerată o nulitate de ordine privată, nu poate fi invocată din oficiu de instanța de judecată. Astfel, sunt încălcate dispozițiile art. 41 din Constituție, în condițiile în care clauzele contractului se referă la aspectele prevăzute de acest text constituțional, întrucât este evident că se încalcă o dispoziție legală de interes general.

9. Totodată, arată că, în conformitate cu prevederile art. 268 alin. (1) lit. d) din Codul muncii, cererile în vederea soluționării unui conflict de muncă pot fi formulate pe toată durata existenței contractului, în cazul în care se solicită constatarea nulității unui contract colectiv de muncă ori a unor clauze ale acestuia. Or, există numeroase litigii apărute după ce o anumită clauză din contractul colectiv de muncă a încetat sau s-a modificat și astfel nulitatea unei astfel de clauze nu mai poate fi invocată.

10. Un alt aspect care confirmă neconstituționalitatea prevederilor art. 142 alin. (1) și (2) din Legea nr. 62/2011 prin raportare la art. 41 din Constituție este faptul că o clauză dintr-un contract colectiv de muncă necontestată de salariat produce efecte chiar dacă ar încălca dispozițiile art. 38 din Codul muncii, potrivit cărora salariații nu pot renunța la drepturile ce le sunt recunoscute prin lege. Or, neinvocarea nulității unei clauze contractuale prin care li se încalcă un drept recunoscut de lege este, în fapt, o renunțare tacită (nu expresă) la un astfel de drept.

11. Autorii excepției susțin că neconstituționalitatea prevederilor art. 142 alin. (1) și (2) din Legea nr. 62/2011 este incidentă și prin raportare la art. 16 din Constituție. Se au în vedere dispozițiile art. 138 alin. (4) din Legea nr. 62/2011, conform cărora clauzele cuprinse în contractele colective de muncă privind drepturile salariale din sectorul bugetar încheiate cu prevederile alin. (1)—(3) din același articol sunt lovite de nulitate absolută. Atât timp cât clauzele contractuale cuprinse în contractele colective de muncă din sectorul bugetar sunt lovite de nulitate absolută, iar cele din sectorul privat sunt lovite de

nulitate relativă, este evident că este încălcat principiul egalității în drepturi consacrat de art. 16 din Constituție.

12. Totodată, autorii excepției susțin că sunt încălcate și dispozițiile art. 11 din Constituție, în condițiile în care se constată, în cursul judecării, că o clauză a unei convenții colective de muncă sau chiar o prevedere legală națională încalcă o normă europeană, iar Curtea de Justiție a Uniunii Europene a interpretat acea normă. Instanța națională ar trebui să înlăture acele clauze sau norme interne care nu sunt conforme normelor Uniunii Europene, însă, dacă partea interesată nu invocă nulitatea clauzei sau a normei date de încălcarea legislației europene sau chiar naționale, instanța, din oficiu, nu poate declara nulă clauza respectivă.

13. **Curtea de Apel Craiova — Secția I civilă**, în Dosarul nr. 5.563/101/2015, arată că în litigiile existente pe rolul acestei instanțe s-au dat interpretări diferite noțiunii de „muncă suplimentară” din dispozițiile art. 120 și 121 din Codul muncii, folosirea cuvântului „muncă” în cadrul textelor legale mai sus arătate făcând ca acestea să nu îndeplinească condițiile de claritate și previzibilitate. Deși s-a încercat armonizarea dreptului național cu cel european, se pare că termenii folosiți în legislația națională dau posibilitatea unor interpretări care nu sunt în acord cu interpretarea legislației europene dată de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în cauze în care a fost chemată să interpreteze sintagmele „timp de muncă” și „perioadă de repaus” din art. 2 din Directiva 2003/88/CE. În ceea ce privește art. 142 alin. (2) din Legea nr. 62/2011, consideră că este neconstituțional pentru motivele invocate în excepția de neconstituționalitate.

14. **Curtea de Apel Craiova — Secția I civilă**, în dosarele nr. 5.562/101/2015, nr. 8.968/101/2014, nr. 7.830/101/2015 și nr. 1.193/101/2016, arată că, prin Decizia nr. 17 din 13 iunie 2016, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a decis că „în interpretarea prevederilor art. 1, art. 21 și art. 26 lit. h) raportat la prevederile art. 64 din Legea nr. 94/1992, a prevederilor art. 132, art. 138 alin. (5), art. 142, art. 148, art. 151 și art. 152 din Legea nr. 62/2011 și a prevederilor art. 229 alin. (4), art. 254 și art. 268 alin. (1) lit. d) din Codul muncii, republicat, o decizie a Curții de Conturi, emisă în exercitarea atribuțiilor sale de control, prin care s-a stabilit că anumite drepturi prevăzute în contractul colectiv de muncă încheiat la nivelul unei instituții publice finanțate integral din venituri proprii au fost acordate nelegal, raportat la prevederile legale privind salarizarea în instituțiile publice, nu lipsește de efecte clauzele contractului colectiv de muncă prin care acele drepturi au fost stabilite, a căror nulitate nu a fost constatată de către instanțele judecătorești, în condițiile legii. În interpretarea prevederilor art. 138 alin. (3)—(5) și art. 142 alin. (2) din Legea nr. 62/2011, nulitatea unei clauze a contractului colectiv de muncă negociate cu nerespectarea art. 138 alin. (1)—(3) din Legea nr. 62/2011 poate fi cerută de către părțile interesate, fie pe cale de acțiune, fie pe cale de excepție, respectiv poate fi invocată de către instanță, din oficiu, pe durata existenței contractului colectiv de muncă”. Având în vedere această decizie a instanței supreme, Curtea de Apel Craiova — Secția I civilă apreciază că dispozițiile de lege criticate nu încălcă prevederile art. 11, 16 și 41 din Constituția României. Instanța de judecată reține și că dispozițiile legale supuse controlului de constituționalitate care fac referire la timpul de muncă și la munca suplimentară sunt reglementate în virtutea dreptului autorității legiuitoare de a elabora măsuri de politică legislativă în domeniul protecției sociale a salariaților, fără a se putea reține încălcarea art. 41 din Constituție. Consideră că nu poate fi reținută nici încălcarea prevederilor art. 16 din Constituție, în condițiile în care, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că instituirea de regimuri juridice diferite în situații care impun rezolvări diferite nu poate fi apreciată drept

o încălcare a principiului egalității, iar art. 16 din Constituție vizează egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale, nu și identitatea de tratament juridic asupra aplicării unor măsuri, indiferent de natura lor. În ceea ce privește prevederile art. 11 din Constituție referitoare la dreptul internațional și dreptul intern, instanța de judecată reține că, în aplicarea prevederilor art. 20 din Constituția României, revine instanței de drept comun competența de a stabili dacă există sau nu neconcordanțe între tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului la care România este parte și legile interne și dacă se impune sau nu aplicarea cu prioritate a reglementărilor internaționale.

15. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

16. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

17. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

18. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, potrivit încheierilor de sesizare, dispozițiile art. 111, ale art. 120, ale art. 121, ale art. 122 alin. (1), ale art. 123 și ale art. 229 alin. (4) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 18 mai 2011, precum și ale art. 142 alin. (2) din Legea dialogului social nr. 62/2011, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 625 din 31 august 2012. Dispozițiile de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 111 din Legea nr. 53/2003: *„Timpul de muncă reprezintă orice perioadă în care salariatul prestează munca, se află la dispoziția angajatorului și îndeplinește sarcinile și atribuțiile sale, conform prevederilor contractului individual de muncă, contractului colectiv de muncă aplicabil și/sau ale legislației în vigoare.”;*

— Art. 120 din Legea nr. 53/2003: *„(1) Munca prestată în afara duratei normale a timpului de muncă săptămânal, prevăzută la art. 112, este considerată muncă suplimentară.*

(2) Munca suplimentară nu poate fi efectuată fără acordul salariatului, cu excepția cazului de forță majoră sau pentru lucrări urgente destinate prevenirii producerii unor accidente ori înlăturării consecințelor unui accident.”;

— Art. 121 din Legea nr. 53/2003: *„(1) La solicitarea angajatorului salariații pot efectua muncă suplimentară, cu respectarea prevederilor art. 114 sau 115, după caz.*

(2) Efectuarea muncii suplimentare peste limita stabilită potrivit prevederilor art. 114 sau 115, după caz, este interzisă, cu excepția cazului de forță majoră sau pentru alte lucrări urgente destinate prevenirii producerii unor accidente ori înlăturării consecințelor unui accident.”;

— Art. 122 alin. (1) din Legea nr. 53/2003: *„(1) Munca suplimentară se compensează prin ore libere plătite în următoarele 60 de zile calendaristice după efectuarea acesteia.”;*

— Art. 123 din Legea nr. 53/2003: *„(1) În cazul în care compensarea prin ore libere plătite nu este posibilă în termenul*

prevăzut de art. 122 alin. (1) în luna următoare, munca suplimentară va fi plătită salariatului prin adăugarea unui spor la salariu corespunzător duratei acesteia.

(2) Sporul pentru munca suplimentară, acordat în condițiile prevăzute la alin. (1), se stabilește prin negociere, în cadrul contractului colectiv de muncă sau, după caz, al contractului individual de muncă, și nu poate fi mai mic de 75% din salariul de bază.”;

— Art. 229 alin. (4) din Legea nr. 53/2003: *„(4) Contractele colective de muncă, încheiate cu respectarea dispozițiilor legale, constituie legea părților.”;*

— Art. 142 alin. (2) din Legea nr. 62/2011: *„(2) Nulitatea clauzelor contractuale se constată de către instanțele judecătorești competente, la cererea părții interesate, fie pe cale de acțiune, fie pe cale de excepție.”*

19. Analizând motivarea autorilor excepției referitoare la dispozițiile art. 142 alin. (2) din Legea nr. 62/2011, conținutul acestor dispoziții, precum și considerentele și soluția Deciziei nr. 17 din 13 iunie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 993 din 9 decembrie 2016, Curtea apreciază că, în realitate, critica de neconstituționalitate vizează art. 142 alin. (2) din Legea nr. 62/2011 în interpretarea dată prin Decizia nr. 17 din 13 iunie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

20. Autorii excepției susțin că dispozițiile de lege criticate din Legea nr. 53/2003 sunt lipsite de claritate și previzibilitate, fără a indica însă textul constituțional pretins a fi încălcat. Curtea apreciază că aceștia au în vedere prevederile art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală, referitoare la obligația respectării Constituției, a supremației sale și a legilor. De asemenea, în critica de neconstituționalitate sunt invocate prevederile art. 2 din Directiva 2003/88/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 noiembrie 2003 privind anumite aspecte ale organizării timpului de lucru. În ceea ce privește art. 142 alin. (2) din Legea nr. 62/2011, autorii excepției invocă prevederile constituționale ale art. 11 referitor la dreptul internațional și dreptul intern, ale art. 16 privind egalitatea în drepturi a cetățenilor și ale art. 41 referitor la muncă și protecția socială a muncii.

21. Examinând excepția de neconstituționalitate formulată în raport cu dispozițiile art. 111, ale art. 120, ale art. 121, ale art. 122 alin. (1), ale art. 123 și ale art. 229 alin. (4) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, Curtea constată că, în esență, critica autorilor excepției vizează lipsa de claritate și previzibilitate a reglementării, respectiv faptul că instanțele de judecată nu sunt unitare în interpretarea noțiunilor de „muncă” și „muncă suplimentară”. În mod concret, autorii excepției sunt interesați de modul în care este calificată perioada de timp cât s-au aflat în consemn, la dispoziția angajatorului, într-un spațiu special amenajat pentru odihnă.

22. Față de aceste critici Curtea amintește că, așa cum a statuat în mod constant în jurisprudența sa, orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de clar și precis pentru a putea fi aplicat; astfel, formularea cu o precizie suficientă a actului normativ permite persoanelor interesate — care pot apela, la nevoie, la sfatul unui specialist — să prevadă într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, consecințele care pot rezulta dintr-un act determinat. Desigur, poate să fie dificil să se redacteze legi de o precizie totală și o anumită suplețe poate chiar să se dovedească de dorit, suplețe care nu afectează însă previzibilitatea legii (a se vedea în acest sens Decizia nr. 903 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 584 din 17 august 2010, Decizia nr. 743 din 2 iunie

2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 579 din 16 august 2011, Decizia nr. 1 din 11 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2012, Decizia nr. 447 din 29 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 674 din 1 noiembrie 2013, sau Decizia nr. 633 din 12 octombrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1020 din 29 noiembrie 2018).

23. În mod asemănător, în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului s-a statuat că nu poate fi considerată „lege” decât o normă enunțată cu suficientă precizie pentru a permite cetățeanului să își adapteze conduita în funcție de aceasta; apelând, la nevoie, la consiliere de specialitate în materie, el trebuie să fie capabil să prevadă, într-o măsură rezonabilă, față de circumstanțele speței, consecințele care ar putea rezulta dintr-o anumită faptă (Hotărârea din 4 mai 2000, pronunțată în Cauza *Rotaru împotriva României*, paragraful 52, sau Hotărârea din 25 ianuarie 2007, pronunțată în Cauza *Sissanis împotriva României*, paragraful 66).

24. Analizând dispozițiile de lege criticate prin prisma acestor repere jurisprudențiale, Curtea reține că art. 111 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii definește „ *timpul de muncă* ” drept orice perioadă în care salariatul prestează munca, se află la dispoziția angajatorului și îndeplinește sarcinile și atribuțiile sale, conform prevederilor contractului individual de muncă, ale contractului colectiv de muncă aplicabil și/sau ale legislației în vigoare.

25. O reglementare asemănătoare se regăsește în cuprinsul art. 2 pct. 1 din Directiva 2003/88/CE, potrivit căruia prin timp de lucru „ *se înțelege orice perioadă în care lucrătorul se află la locul de muncă, la dispoziția angajatorului și își exercită activitatea sau funcțiile, în conformitate cu legislațiile și practicile naționale* ”.

26. În interpretarea acestei directive, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a reținut, prin Ordonanța din 4 martie 2011, pronunțată în Cauza C-258/10 — *Nicușor Grigore împotriva Regiei Naționale a Pădurilor Romsilva — Direcția silvică București*, că: „în ceea ce privește noțiunea «timp de lucru» în sensul articolului 2 punctul 1 din Directiva 2003/88, este necesar în primul rând să se amintească faptul că a fost deja stabilit de către Curte că directiva definește respectiva noțiune ca fiind orice perioadă în care lucrătorul se află la locul de muncă, la dispoziția angajatorului și își exercită activitatea sau funcțiile, în conformitate cu legislațiile și/sau practicile naționale, și că această noțiune trebuie înțeleasă prin opoziție cu noțiunea de perioadă de repaus, acestea excluzându-se reciproc (Hotărârile citate anterior *Jaeger*, punctul 48, precum și *Dellas și alții*, punctul 42, și Ordonanța din 11 ianuarie 2007, *Vorel*, C-437/05, Rep., p. I-331, punctul 24). În acest context, Directiva 2003/88 nu prevede o categorie intermediară între perioadele de lucru și cele de repaus, iar printre elementele caracteristice ale noțiunii «timp de lucru» în sensul acestei directive nu figurează intensitatea lucrului efectuat de salariat sau randamentul acestuia (Hotărârea *Dellas și alții*, citată anterior, punctul 43, precum și Ordonanța *Vorel*, citată anterior, punctul 25).” (pct. 42 și 43) Curtea a precizat și faptul că: „articolul 2 din Directiva 2003/88 nu se numără printre dispozițiile directivei de la care se poate deroga” (pct. 45). Potrivit Curții de Justiție a Uniunii Europene, „calificarea drept «timp de lucru», în sensul directivei menționate, a unei perioade de prezență a lucrătorului depinde de obligația acestuia din urmă de a se afla la dispoziția angajatorului său (Hotărârea *Dellas și alții*, citată anterior, punctul 58). Factorul determinant este împrejurarea că lucrătorul este obligat să fie prezent fizic la locul determinat de angajator și să rămână la dispoziția acestuia pentru a putea efectua imediat, în caz de nevoie, prestațiile corespunzătoare (Hotărârea *Dellas și alții*, citată anterior, punctul 48, precum și Ordonanța *Vorel*, citată anterior, punctul 28).” (pct. 63) Astfel, „obligațiile care îl pun pe lucrătorul în cauză în imposibilitatea de a-și alege locul de ședere în perioadele de inactivitate profesională reprezintă o formă de exercitare a funcțiilor

acestuia (a se vedea Hotărârile citate anterior *Simap*, punctul 48, și *Jaeger*, punctul 63).” (pct. 68)

27. Prin Ordonanța din 11 ianuarie 2007, pronunțată în Cauza C-437/05 — *Jan Vorel împotriva Nemocnice Český Krumlov*, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a reținut că Directiva 93/104/CE a Consiliului din 23 noiembrie 1993 privind anumite aspecte ale organizării timpului de lucru, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2000/34/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 iunie 2000, precum și Directiva 2003/88/CE privind anumite aspecte ale organizării timpului de lucru trebuie interpretate în sensul că se opun legislației unui stat membru în temeiul căreia nu sunt considerate ca reprezentând în întregime „timp de lucru”, în sensul vizat de respectivele directive, serviciile de gardă efectuate de un medic potrivit regimului în care este necesară prezența fizică a acestuia la locul de muncă, dar în cursul cărora nu efectuează nicio activitate efectivă. În același timp, a reținut că directivele amintite nu se opun aplicării de către un stat membru a unei legislații care, în vederea remunerării lucrătorului și în ceea ce privește serviciul de gardă efectuat de acesta la locul de muncă, ia în considerare în mod diferit perioadele în cursul cărora prestațiile de muncă sunt efectiv realizate și cele în cursul cărora nu se realizează nicio muncă efectivă, în măsura în care un astfel de regim asigură integral efectul util al drepturilor conferite lucrătorilor prin directivele sus-menționate, în vederea protecției eficiente a sănătății și a securității acestora (a se vedea pct. 31, 35 și 36 și dispozitivul).

28. Cu privire la incidența celor reținute în jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene asupra interpretării art. 112, 120 și 123 din Codul muncii, sunt relevante cele reținute de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept prin Decizia nr. 90 din 4 decembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 191 din 1 martie 2018, respectiv prin Decizia nr. 17 din 5 martie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 306 din 5 aprilie 2018. Cauzele în cadrul cărora instanțele de judecată au sesizat Înalta Curte de Casație de Justiție pentru a se stabili dacă este considerată timp de muncă suplimentară întreaga perioadă în care salariatul se află desemnat la locul de muncă, la dispoziția angajatorului, în afara duratei normale a timpului de muncă săptămânal prevăzute de art. 112 din Codul muncii, sau numai perioada în care prestează efectiv activitate au vizat obiecte similare celor din cauzele în care este invocată prezenta excepție de neconstituționalitate. Prin deciziile amintite s-a reținut că, întrucât Directiva 2003/88/CE a fost transpusă în dreptul intern, „instanțele naționale au obligația de interpretare a legii naționale ce transpune directiva (în cauză, Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare), prin prisma textului și a finalității celui act. O interpretare a normei interne nu ar putea fi contrară interpretării date dispoziției similare din directivă de către instanța de contencios european. [...] Finalitatea directivei nu poate fi atinsă decât prin interpretarea legii naționale în acord cu interpretarea făcută de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în respectivele hotărâri, în conformitate cu principiul interpretării uniforme a dreptului Uniunii Europene care impune ca dreptul național să fie interpretat în lumina directivei. Curtea de Justiție a Uniunii Europene este instanța care stabilește interpretarea legală de referință a directivei, în virtutea competenței conferite prin art. 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), care va fi apoi avută în vedere de instanțele naționale. [...] Odată ce jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene este lămuritoare cu privire la problema de drept dedusă judecării, rezultă că nu există dificultăți de interpretare și aplicare pentru situația de fapt pe care instanța națională a fost chemată să o soluționeze, acestea revenindu-i obligația de a verifica incidența dezlegărilor date de instanța europeană, în ceea ce privește calificarea acestei perioade ca «timp de lucru» și remunerația lucrătorului aflat într-o atare situație” (paragrafele 57, 61 și 65).

29. Având în vedere toate cele mai sus reținute, Curtea apreciază că atât părțile raportului de muncă, cât și instanțele de judecată au la dispoziție elemente suficiente pentru a stabili, fără echivoc, înțelesul textelor de lege supuse controlului de constituționalitate și de a prevedea consecințele aplicării acestor norme juridice, astfel că susținerile autorilor excepției referitoare la neconstituționalitatea acestora sunt lipsite de temei.

30. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 142 alin. (2) din Legea nr. 62/2011, Curtea reține că autorii acesteia critică articolul de lege menționat din perspectiva ipotezei în care pretend că se află, respectiv cea a art. 132 din același act normativ. Astfel, aceștia au în vedere una dintre prevederile contractului colectiv de muncă, al cărei conținut consideră că se opune dispozițiilor legale care definesc timpul de muncă.

31. Potrivit dispozițiilor art. 132 alin. (1) și (2) din Legea nr. 62/2011, „clauzele contractelor colective de muncă pot stabili drepturi și obligații numai în limitele și în condițiile prevăzute de lege”, iar „la încheierea contractelor colective de muncă, prevederile legale referitoare la drepturile angajaților au un caracter minimal”. Reafirmând natura juridică a contractului colectiv de muncă de act juridic bilateral, dar și de izvor de drept, prin următoarele alineate ale aceluiași articol de lege, legiuitorul stabilește obligația respectării, cu prilejul încheierii contractelor colective de muncă sau a contractelor individuale de muncă, a nivelului minimal al drepturilor salariaților stabilit prin contractele colective de muncă încheiate la nivel superior. Sancțiunea nerespectării acestor dispoziții imperative o constituie, potrivit prevederilor art. 142 alin. (1) din Legea nr. 62/2011, nulitatea clauzelor contractelor colective de muncă contrare prevederilor art. 132.

32. Reglementarea anterior menționată vizează, în mod evident, protecția drepturilor salariaților și completează, în mod coerent, dispozițiile art. 11 din Codul muncii, potrivit cărora „Clauzele contractului individual de muncă nu pot conține prevederi contrare sau drepturi sub nivelul minim stabilit prin acte normative ori prin contracte colective de muncă”, precum și pe cele ale art. 38 din același act normativ, potrivit cărora „Salariații nu pot renunța la drepturile ce le sunt recunoscute prin lege. Orice tranzacție prin care se urmărește renunțarea la drepturile recunoscute de lege salariaților sau limitarea acestor drepturi este lovită de nulitate”. Astfel, legiuitorul a subliniat atât prin dispozițiile referitoare la contractul individual de muncă, cât și prin cele referitoare la contractul colectiv de muncă importanța deosebită acordată protecției drepturilor salariaților, sancționând cu nulitatea absolută orice clauză ce ar urmări diminuarea drepturilor acestora sub limitele stabilite de lege. Această soluție, o adevărată reflexie a prevederilor constituționale ale art. 41 care consacră dreptul la muncă și la măsuri de protecție socială a salariaților, are în vedere faptul că raporturile de muncă nu se caracterizează, asemenea altor raporturi juridice de drept civil, printr-o poziție de egalitate a părților, ci printr-o subordonare a salariatului față de angajator. Prin urmare, acesta trebuie să beneficieze de garanții legale eficiente împotriva oricărui atitudinii abuzive ale angajatorului care ar tinde la obținerea muncii în condiții mai puțin favorabile salariatului decât cele stabilite de lege. Legiuitorul a extins aceste garanții și în cazul contractelor colective de muncă, chiar dacă poziția de inegalitate a părților este atenuată cu prilejul negocierilor colective. De altfel, așa cum s-a reținut în doctrină, „ceea ce nu poate face salariatul singur nu poate face în numele tuturor salariaților nici sindicatul (reprezentativ sau nu) sau reprezentanții salariaților în numele salariaților, ca reprezentanți ai lor”. Prin urmare, „nu se pot reduce, total sau parțial, drepturile acestora recunoscute de lege”.

33. În sensul celor mai sus reținute sunt și cele statuate prin Decizia Curții Constituționale nr. 356 din 5 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 825 din 13 septembrie 2005, potrivit căroră „libertatea contractuală poate fi valorificată numai în cadrul legal, cu respectarea unor limite

rezonabile impuse de rațiuni de ocrotire a unor interese publice și private legitime; exercitată în afara acestui cadru, fără opreliști, orice libertate își pierde legitimitatea și tinde să se convertească în anarhie. Neîndoielnic, și contractul de muncă dă expresie libertății contractuale, dar o face într-o manieră specifică, determinată de obiectul său propriu și esențial diferit de acela al altor contracte, constând în prestarea unei anumite activități, a unei munci, în schimbul unei remunerații. Întrucât munca constituie un factor esențial pentru existența și propășirea societății umane, iar remunerația aferentă muncii prestate reprezintă pentru cea mai mare parte a membrilor acestei societăți principala, dacă nu chiar unica sursă de subzistență, dreptul la muncă este inclus în categoria drepturilor fundamentale ale omului, fiind consacrat, ca atare, de Constituție, iar contractul de muncă, ca instituție juridică prin care este valorificat în principal, beneficiază de o atenție prioritară din partea legiuitorului, materializată în adoptarea unei legislații complexe și unitare, constituind o ramură distinctă de drept, destinată reglementării multitudinii de drepturi și obligații pe care, direct sau mediat, cu titlu principal ori în subsidiar, le generează. Curtea constată că, în condițiile în care, de regulă, între părțile contractului de muncă — angajator și salariat — există o discrepanță vădită din punctul de vedere al potențialului economic și financiar în favoarea celui dintâi, de natură să-i permită a-și impune punctul de vedere la negocierea clauzelor contractului, statul — și anume statul de drept, democratic și social, așa cum este definită România în termenii art. 1 alin. (3) din Constituție — este ținut să intervină legal în sprijinul celui aflat într-o poziție de inferioritate economică. Obligația statului, în sensul arătat, decurge nemijlocit din prevederile art. 41 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora «*Salariații au dreptul la măsuri de protecție socială. Acestea privesc securitatea și sănătatea salariaților, regimul de muncă al femeilor și al tinerilor, instituirea unui salariu minim brut pe țară, repausul săptămânal, concediul de odihnă plătit, prestarea muncii în condiții deosebite sau speciale, formarea profesională, precum și alte situații specifice, stabilite prin lege*». Prin aceeași decizie, Curtea a apreciat că „pentru ca aceste măsuri de protecție socială să își găsească efectiv aplicare, în mod necesar ele trebuie să fie instituite pe calea unor norme imperative, în caz contrar, deci în situația în care ar fi prevăzute de norme supletive, așa cum susține autorul excepției, respectarea lor ar deveni facultativă, părțile având posibilitatea să deroge de la ele prin acordul lor de voință, ceea ce ar permite angajatorului să-și impună punctul de vedere. Ca atare, protecția socială a muncii, deși consacrată cu titlu de obligație în sarcina statului, prin Constituție, ar deveni, astfel, pur formală și iluzorie”.

34. Având în vedere cele mai sus reținute, Curtea apreciază că dispozițiile legale, care impun respectarea nivelului minim al drepturilor salariaților stabilit prin lege și prin contractele colective de muncă încheiate la nivel superior, relevă nivelul minim de protecție de care salariații trebuie să se bucure în desfășurarea raporturilor de muncă considerat a întruni exigențele constituționale referitoare la dreptul la muncă și protecția socială a salariaților, iar sancțiunea încălcării acestor dispoziții nu poate fi decât cea a nulității absolute a clauzelor astfel stabilite.

35. În acest context, autorii excepției consideră că o protecție eficientă a drepturilor consacrate de art. 41 din Constituție, în sensul prevederilor de lege mai sus amintite, nu poate fi obținută decât în măsura în care nulitatea clauzelor contractului colectiv de muncă ce sunt contrare dispozițiilor art. 132 din Legea nr. 62/2011 poate fi invocată nu doar de părțile interesate, așa cum prevede art. 142 alin. (2) din Legea nr. 62/2011, ci și de instanța de judecată, din oficiu. Sub acest aspect, se consideră discriminați în raport cu persoanele care se încadrează în ipoteza art. 138 din Legea nr. 62/2011, în cazul cărora nulitatea contractelor colective de muncă poate fi invocată și de către instanță, din oficiu.

36. Față de aceste critici, Curtea reține că dispozițiile art. 142 alin. (2) din Legea nr. 62/2011 prevăd posibilitatea constatării de către instanța de judecată a nulității clauzelor contractului colectiv de muncă doar pe cale judiciară, la solicitarea părților interesate, pe cale de acțiune sau de excepție. Dispozițiile art. 268 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 53/2003, stabilind termenul în care pot fi formulate cererile în vederea soluționării unui conflict de muncă referitor la constatarea nulității unui contract colectiv de muncă ori a unor clauze ale acestuia, prevăd că acest demers poate avea loc „pe toată durata existenței contractului”.

37. Analizând dispozițiile Legii nr. 62/2011 și pe cele ale Legii nr. 53/2003, Curtea constată că acestea nu stabilesc nicio diferență între regimul aplicabil nulității relative față de cel aplicabil nulității absolute a clauzelor contractelor colective de muncă.

38. Plecând de la analiza interesului ocrotit, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a interpretat, prin Decizia nr. 17 din 13 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 993 din 9 decembrie 2016, prevederile art. 138 alin. (3)—(5) și ale art. 142 alin. (2) din Legea nr. 62/2011 și a decis că „nulitatea unei clauze a contractului colectiv de muncă negociate cu nerespectarea art. 138 alin. (1)—(3) din Legea nr. 62/2011 poate fi cerută de către părțile interesate, fie pe cale de acțiune, fie pe cale de excepție, respectiv poate fi invocată de către instanță, din oficiu, pe durata existenței contractului colectiv de muncă”.

39. Dispozițiile art. 138 din Legea nr. 62/2011, aplicabile salariaților din sistemul bugetar, interzic, în esență, stabilirea, pe calea negocierii colective, a drepturilor în bani și în natură, altele decât cele prevăzute de legislația în vigoare pentru categoria respectivă de personal. Clauzele contractuale stabilite cu încălcarea acestor prevederi imperative sunt lovite de nulitate.

40. În motivarea deciziei amintite, instanța supremă a arătat că „dispozițiile art. 132 alin. (2)—(4) din Legea nr. 62/2011 prevăd drepturi în favoarea salariaților, ele ocrotesc un interes privat, astfel că sancțiunea pentru nerespectarea acestora este o nulitate relativă. Spre deosebire de această situație, sancțiunea edictată în cazul nerespectării interdicției de a negocia drepturi neprevăzute de legea bugetului de stat [art. 138 alin. (1)—(3)], care ocrotește un interes public, se impune a fi calificată ca o nulitate absolută. O astfel de interpretare se justifică și prin faptul că legiuitorul a inserat expres referirea la sancțiunea nulității absolute chiar în conținutul art. 138 și nu s-a limitat la mențiunea din art. 142 care reglementează, cu caracter de principiu, nulitatea clauzelor negociate cu încălcarea art. 132. Prin urmare, în conformitate cu dispozițiile art. 278 alin. (1) din Codul muncii, într-o astfel de situație, dispozițiile art. 142 alin. (2) din Legea nr. 62/2011 pot fi completate cu cele ale art. 1247 alin. (3) din Codul civil, ce reprezintă dreptul comun în materia nulității, astfel că, atunci când este vorba de un interes general ocrotit, cum este reglementarea bugetului de stat, instanța, din oficiu, poate invoca nulitatea absolută a clauzei, pe durata de existență a respectivei clauze. O interpretare în sens contrar ar permite validarea și chiar punerea în executare a unei dispoziții, negociată de partenerii sociali, cu încălcarea disciplinei bugetare.” (paragrafele 49—51)

41. Prin aceeași decizie, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a reținut că „Sintagma «a constata nulitatea pe cale de excepție» presupune ca instanța, pe cale incidentală, să nu recunoască efectele juridice produse de o clauză nelegală, excepția la care textul de lege face referire nefiind o excepție de drept procesual, ci un mijloc de apărare a intereselor generale care permite analiza conformității cu legea a clauzei respective. Acest raționament nu contravine dispozițiilor art. 268 alin. (1) lit. d) din Codul muncii, republicat, întrucât instanța are posibilitatea de a invoca nulitatea pe cale de excepție într-un litigiu în care se analizează eficacitatea juridică a respectivei clauze din contractul colectiv de muncă pe toată durata sa de existență, în condițiile în care efectele acesteia se produc și după expirarea

termenului convenit de părți pentru punerea în executare a contractului. Existența unei clauze ce instituie o situație juridică de care beneficiarul se poate prevala nu se limitează la termenul pentru care a fost încheiat contractul, ci reprezintă perioada în care părțile pot invoca efectele juridice generate de executarea sau neexecutarea clauzei. O interpretare restrictivă a acestor dispoziții ar permite valorificarea unei clauze contractuale, fără posibilitatea de cenzurare a legalității sale.” (paragrafele 52 și 53).

42. Analizând conținutul dispozițiilor art. 142 alin. (2) din Legea nr. 62/2011 și Decizia nr. 17 din 13 iunie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, Curtea Constituțională constată că diferența de tratament juridic dintre regimul nulității aplicabil în ipoteza art. 132 față de cel aplicabil în ipoteza art. 138 din Legea nr. 62/2011 nu rezultă din însuși conținutul textului de lege supus controlului de constituționalitate, ci a fost tranșată prin considerentele deciziei instanței supreme, mai sus amintite, care a opus dispozițiile art. 132 din Legea nr. 62/2011 celor ale art. 138 din aceeași lege prin prisma interesului pe care aceste texte de lege îl ocrotesc prin normele lor imperative. Prin urmare, Curtea observă că ceea ce critică, în realitate, autorii excepției este interpretarea pe care instanța supremă a dat-o dispozițiilor art. 142 alin. (2) din Legea nr. 62/2011, aceasta constituind, în consecință, obiectul controlului de constituționalitate.

43. Analizând, în continuare, prevederile art. 142 alin. (2) din Legea nr. 62/2011 în interpretarea pe care Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a dat-o acestor dispoziții de lege prin Decizia nr. 17 din 13 iunie 2016, Curtea Constituțională amintește că instanța supremă, în exercitarea competenței sale prevăzute de art. 519—521 din Codul de procedură civilă, a reținut, în esență, că, în cazul nulității unei clauze a contractului colectiv de muncă negociate cu nerespectarea art. 138 alin. (1)—(3) din Legea nr. 62/2011, dispozițiile art. 142 alin. (2) din Legea nr. 62/2011 trebuie să fie interpretate în sensul că permit atât părților interesate, cât și instanței de judecată să invoce, din oficiu, această nulitate. Considerentele deciziei exclud, în mod expres, ipoteza art. 132 din Legea nr. 62/2011 de la această interpretare.

44. Diferența de tratament juridic tranșată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a avut în vedere două argumente. Primul se referă la faptul că dispozițiile art. 132 din Legea nr. 62/2011, potrivit cărora la încheierea contractelor colective de muncă, prevederile legale referitoare la drepturile angajaților au un caracter minimal, privesc drepturile părților și de aceea încălcarea lor atrage nulitatea relativă. Al doilea argument se referă la faptul că, în cazul art. 138 din Legea nr. 62/2011, care prevede nulitatea clauzelor care nu respectă dispozițiile legale referitoare la salarizarea salariaților din sectorul bugetar, nulitatea este menționată în mod expres în cadrul acestui articol de lege. Art. 138 alin. (4) dispune următoarele: „Clauzele cuprinse în contractele colective de muncă încheiate cu încălcarea prevederilor alin. (1)—(3) sunt lovite de nulitate.” O astfel de dispoziție nu se regăsește în conținutul art. 132.

45. Având a analiza cu mai multe prilejuri problematica diferenței de tratament juridic instituite prin diferite dispoziții legale între salariații din sectorul privat în raport cu cei din sectorul bugetar, Curtea Constituțională a reținut că „cei care sunt angajați în raporturi de muncă în mediul bugetar sunt legați, în mod esențial, din punctul de vedere al sursei din care sunt alimentate salariile/indemnizațiile sau soldele de bugetul public național, de încasările și de cheltuielile din acest buget, dezechilibrarea acestuia putând avea consecințe în ceea ce privește diminuarea cheltuielilor din acest buget. Or, salariile/indemnizațiile/soldele reprezintă astfel de cheltuieli — mai exact, cheltuieli de personal. În schimb, în mediul privat raporturile de muncă sunt guvernate întotdeauna de contractul individual de muncă încheiat între un angajat și un angajator” (Decizia nr. 874 din 25 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010).

46. Prin urmare, Curtea apreciază că o eventuală diferențiere a regimului juridic între salariații din sectorul bugetar în raport cu cei din sectorul privat nu constituie, *per se*, o încălcare a principiului egalității în drepturi dacă se are în vedere exclusiv sursa de finanțare a veniturilor salariale. În acest sens, Curtea amintește că principiul egalității în fața legii, consacrat prin art. 16 din Constituție, „presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea, el nu exclude ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite” (Decizia nr. 545 din 28 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 473 din 6 iulie 2011).

47. Cu toate acestea, Curtea Constituțională amintește că dispozițiile art. 132 din Legea nr. 62/2011 relevă nivelul minim de protecție de care salariații trebuie să se bucure în desfășurarea raporturilor de muncă considerat a întruni exigențele constituționale referitoare la dreptul la muncă și protecția socială a salariaților. Acestea reprezintă o veritabilă expresie a prevederilor constituționale ale art. 41 referitoare la dreptul la muncă și protecția socială a salariaților. Prin urmare, a aprecia că sancțiunea care lovește clauzele unui contract colectiv de muncă încheiat cu încălcarea art. 132 din Legea nr. 62/2011 este nulitatea relativă, plecând de la simpla diferență dintre salariații din sectorul privat față de cei din sectorul bugetar prin prisma surselor de finanțare a veniturilor ce li se acordă, echivalează cu o negare a semnificației deosebite pe care această normă o are prin prisma prevederilor Legii fundamentale și, în consecință, cu o încălcare a prevederilor art. 41 din Constituție. O astfel de interpretare, prin calificarea drept nulitate relativă a sancțiunii clauzelor contractului colectiv de muncă încheiate cu încălcarea art. 132 din Legea nr. 62/2011 și prin aplicarea, în consecință, a unui tratament juridic diferit față de cel stabilit în cazul nulității prevăzute de art. 138 alin. (4) din aceeași lege este, prin urmare, neconstituțională.

48. Mai mult, Curtea Constituțională apreciază că, din maniera în care legiuitorul a înțeles să reglementeze dispozițiile art. 142 alin. (2) din Legea nr. 62/2011 reiese, în mod evident, că

acesta nu a urmărit instituirea unui tratament juridic diferit în ceea ce privește regimul nulității între ipotezele reglementate de dispozițiile art. 132 din Legea nr. 62/2011 în raport cu cele prevăzute la art. 138 din aceeași lege. Astfel, întrucât așa cum, în mod corect, a reținut Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept prin Decizia nr. 17 din 13 iunie 2016, încălcarea dispozițiilor art. 138 din Legea nr. 62/2011 atrage nulitatea absolută a clauzelor contractelor colective de muncă, aceeași concluzie se impune a fi reținută și în ceea ce privește ipoteza încălcării prevederilor art. 132 din aceeași lege. Faptul că dispozițiile art. 138 alin. (4) din Legea nr. 62/2011 prevăd, în mod expres, că „*sunt lovite de nulitate*” clauzele cuprinse în contractele colective de muncă încheiate cu încălcarea prevederilor alin. (1)—(3) din același articol nu constituie un argument suficient pentru a considera că încălcarea dispozițiilor art. 132 din Legea nr. 62/2011 este sancționată cu nulitatea relativă, în condițiile în care art. 142 alin. (1) din aceeași lege conține o dispoziție similară, potrivit căreia „*Clauzele cuprinse în contractele colective de muncă care sunt negociate cu încălcarea prevederilor art. 132 sunt lovite de nulitate.*”

49. Având în vedere aceste argumente, Curtea observă că voința legiuitorului, în acord cu prevederile art. 41 din Constituție, a fost aceea ca dispozițiile art. 142 alin. (2) din Legea nr. 62/2011 să fie aplicate în mod unitar, atât în ipoteza art. 138, cât și în cea a art. 132 din Legea nr. 62/2011.

50. Prin urmare, Curtea Constituțională reține că dispozițiile art. 142 alin. (2) din Legea dialogului social nr. 62/2011, în interpretarea dată prin Decizia nr. 17 din 13 iunie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, restrâng în mod nepermis sfera de incidență a sancțiunii nulității absolute, fiind neconstituționale prin faptul că exclud ipoteza art. 132 din Legea nr. 62/2011 de la aplicarea aceluiași regim juridic pe care instanța supremă l-a stabilit în ceea ce privește art. 138 alin. (1)—(3) din Legea nr. 62/2011.

51. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Gheorghe Mărțuică, Constantin Miloiu, Marcel Dinulescu, Ilie Băcanu și Dănilă Popa în dosarele nr. 5.563/101/2015, nr. 5.562/101/2015, nr. 8.968/101/2014, nr. 7.830/101/2015 și nr. 1.193/101/2016 ale Curții de Apel Craiova — Secția I civilă și constată că dispozițiile art. 111, ale art. 120, ale art. 121, ale art. 122 alin. (1), ale art. 123 și ale art. 229 alin. (4) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

2. Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de aceiași autori în aceleași dosare ale aceleiași instanțe și constată că dispozițiile art. 142 alin. (2) din Legea dialogului social nr. 62/2011, în interpretarea dată prin Decizia nr. 17 din 13 iunie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, sunt neconstituționale.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Curții de Apel Craiova — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 2 noiembrie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

privind acordarea unor ajutoare de urgență

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 271 alin. (1) din Legea nr. 416/2001 privind venitul minim garantat, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Pentru sprijinirea familiilor aparținătoare victimelor exploziei produse la Uzina Mecanică Băbeni — S.A., cu sediul în orașul Băbeni, județul Vâlcea, în data de 18 noiembrie 2021, se aprobă acordarea de ajutoare de urgență din creditele bugetare aprobate cu această destinație în bugetul Ministerului Muncii și Solidarității Sociale pe anul 2021.

Art. 2. — (1) Ajutoarele de urgență prevăzute la art. 1 se acordă familiilor ai căror membri au decedat sau au fost răniți în explozie, indiferent de veniturile acestora, în cuantum stabilit astfel:

- a) 10.000 lei pentru fiecare persoană decedată;
- b) 8.000 lei pentru fiecare persoană rănită;
- c) 5.000 lei pentru fiecare persoană aflată în șoc traumatic.

(2) Ajutorul prevăzut la alin. (1) se plătește soțului/soției ori rudelor directe de gradul 1 sau 2 sau, în lipsa acestora, persoanei fizice care demonstrează cu documente doveditoare că s-a ocupat de organizarea înmormântării, în cazul

persoanelor decedate, sau, după caz, cu declarație pe propria răspundere că se ocupă de îngrijirea persoanei rănite.

(3) Plata efectivă a ajutorului de urgență se efectuează pe baza prezentării actului de identitate al persoanei prevăzute la alin. (2) și a documentului care atestă relația de rudenie sau căsătoria cu victima.

Art. 3. — Prin derogare de la prevederile art. 37 și 38 din Normele metodologice de aplicare a prevederilor Legii nr. 416/2001 privind venitul minim garantat, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 50/2011, cu modificările și completările ulterioare, pentru acordarea ajutoarelor de urgență prevăzute la art. 2 nu se impun completarea cererii și nici efectuarea de anchete sociale.

Art. 4. — Ajutoarele de urgență se plătesc de către agențiile județene pentru plăți și inspecție socială unde au domiciliul familiile victimelor, până cel târziu la 31 decembrie 2021.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE-IONEL CIUCĂ

Contrasemnează:
Ministrul muncii și solidarității sociale,
Marius-Constantin Budăi
Ministrul finanțelor,
Adrian Căciu

București, 3 decembrie 2021.
Nr. 1.240.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

pentru modificarea art. 6 alin. (2) din anexa nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 859/2003 privind aprobarea Normelor de aplicare a Legii nr. 118/2002 pentru instituirea indemnizației de merit și a Regulamentului de funcționare a Comisiei naționale pentru acordarea indemnizației de merit

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — La articolul 6 din anexa nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 859/2003 privind aprobarea Normelor de aplicare a Legii nr. 118/2002 pentru instituirea indemnizației de merit și a Regulamentului de funcționare a Comisiei naționale pentru acordarea indemnizației de merit, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 542 din 29 iulie

2003, cu modificările și completările ulterioare, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Hotărârile de nominalizare a personalităților românești sunt adoptate de Comisia națională, cu majoritatea voturilor membrilor și reprezentanților prezenți la ședințele Comisiei naționale”.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE-IONEL CIUCĂ

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Tiberiu Horațiu Gorun

București, 3 decembrie 2021.
Nr. 1.241.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL DEZVOLTĂRII, LUCRĂRILOR PUBLICE ȘI ADMINISTRAȚIEI

ORDIN

privind desemnarea organismului de evaluare și verificare a constanței performanței produselor pentru construcții Societatea Comercială CEPROCIM — S.A. în vederea notificării la Comisia Europeană pentru realizarea funcției specifice de laborator de încercări ale produselor pentru construcții

Având în vedere Procesul-verbal nr. 19 din 3.11.2021 al Comisiei de evaluare a organismelor de evaluare și verificare a constanței performanței și a organismelor de evaluare tehnică europeană a produselor pentru construcții,

în conformitate cu prevederile art. 3 lit. d) din Hotărârea Guvernului nr. 1.236/2012 privind stabilirea cadrului instituțional și a unor măsuri pentru aplicarea prevederilor Regulamentului (UE) nr. 305/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 martie 2011 de stabilire a unor condiții armonizate pentru comercializarea produselor pentru construcții și de abrogare a Directivei 89/106/CEE a Consiliului, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu prevederile art. 11 alin. (2) din Procedura privind desemnarea organismelor de evaluare și verificare a constanței performanței produselor pentru construcții, aprobată prin Ordinul viceprim-ministrului, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, și al ministrului afacerilor interne nr. 2.141/92/2013, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere prevederile art. 6 alin. (1) și ale art. 12 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 212/2020 privind stabilirea unor măsuri la nivelul administrației publice centrale și pentru modificarea și completarea unor acte normative, aprobată cu modificări prin Legea nr. 109/2021,

în temeiul art. 12 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 477/2020 privind organizarea și funcționarea Ministerului Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației,

ministrul dezvoltării, lucrărilor publice și administrației emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă desemnarea organismului de evaluare și verificare a constanței performanței produselor pentru construcții Societatea Comercială CEPROCIM — S.A. în vederea notificării la Comisia Europeană pentru realizarea funcției specifice de laborator de încercări ale produselor pentru construcții, conform anexei care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Direcția tehnică va notifica Comisiei Europene organismul prevăzut la art. 1 prin înscrierea în banca de date NANDO a următoarelor date/informații:

- elementele de identificare a organismului;
- perioada de valabilitate a notificării;
- familia de produse/produsul, utilizarea preconizată, sistemul de evaluare și verificare a constanței performanței și

funcția organismului, precum și specificația tehnică armonizată pentru care organismul a fost acreditat de Asociația de Acreditare din România — RENAR și evaluat.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 4. — La data publicării prezentului ordin, Ordinul ministrului lucrărilor publice, dezvoltării și administrației nr. 3.982/2020 privind desemnarea organismului de evaluare și verificare a constanței performanței produselor pentru construcții Societatea Comercială CEPROCIM — S.A. în vederea notificării la Comisia Europeană pentru realizarea funcției specifice de laborator de încercări ale produselor pentru construcții, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1030 din 4 noiembrie 2020, se abrogă.

Ministrul dezvoltării, lucrărilor publice și administrației,
Cseke Attila Zoltán

București, 23 noiembrie 2021.
Nr. 1.665.

ANEXĂ

Societatea Comercială CEPROCIM — S.A.
NB 1830

Adresa: Bd. Preciziei nr. 6, sectorul 6, București, tel.: +40 (21) 318.88.93, fax: +40 (21) 318.88.94, e-mail: office@ceprocim.ro, site: http://www.ceprocim.ro

Competența organismului a fost evaluată folosind ca referențial standardul SR EN ISO/CEI 17025:2018. Valabilitatea notificării se acordă pe termen nelimitat (cu condiția îndeplinirii continue a cerințelor care au stat la baza desemnării).

Domeniile de competență:

Numărul deciziei CE	Familii de produse, produsele, utilizările preconizate	Sistemul de evaluare și verificare a constanței performanței	Specificațiile tehnice armonizate	Funcția organismului
97/470/CE amendată prin 2001/596/CE	Adezivi pentru construcții (1/2) Adezivi pentru plăci/Pentru utilizări la interior și la exterior la clădiri și alte lucrări de artă	Sistem 3	SR EN 12004-1:2017	LAB (i)

NOTĂ:

LAB (i) — laborator de încercări pentru determinări prin încercări.

MINISTERUL MEDIULUI, APELOR ȘI PĂDURILOR

ORDIN**privind aprobarea derogării pentru unele specii de animale sălbatice**

Având în vedere Referatul de aprobare al Direcției biodiversitate nr. DB/197.393 din 18.11.2021, ținând seama de Avizul Academiei Române nr. 4.448 din 15.11.2021, luând în considerare prevederile art. 1 alin. (1) lit. c) din Procedura de stabilire a derogărilor de la măsurile de protecție a speciilor de floră și faună sălbatice, aprobată prin Ordinul ministrului mediului și al ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 203/14/2009,

ținând cont de prevederile art. 38 alin. (1) lit. b) și c) și alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2011, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 57 alin. (1), (4) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 13 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 43/2020 privind organizarea și funcționarea Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor,

ministrul mediului, apelor și pădurilor emite următorul ordin:

Art. 1. — Prin derogare de la prevederile art. 33 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2011, cu modificările și completările ulterioare, se aprobă recoltarea unui exemplar din specia urs brun de pe raza fondului cinegetic nr. 24 Sânmartin, județul Harghita.

Art. 2. — (1) Derogarea se stabilește pentru 20 de zile de la data intrării în vigoare a prezentului ordin.

(2) Recoltarea exemplarului de urs brun se realizează prin metoda „la pândă” numai de către Asociația Vânătorilor și Pescarilor Sportivi „SZILOS”, denumită în continuare *beneficiar*, cu personal tehnic de specialitate angajat al gestionarului și cu respectarea prevederilor Legii vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Pentru activitatea prevăzută la alin. (2) se va solicita, în termen de 3 zile lucrătoare de la data publicării prezentului ordin în Monitorul Oficial al României, Partea I, autorizația de capturare/recoltare, cu valabilitate de 15 zile.

(4) Exemplarul din specia urs brun va fi recoltat numai după ce a fost identificat și atent monitorizat.

Art. 3. — (1) În termen de 7 zile de la data capturării, beneficiarul are obligația să transmită agenției județene pentru protecția mediului de pe raza administrativ-teritorială unde s-a desfășurat acțiunea de capturare/recoltare un raport asupra fiecărei acțiuni derulate în baza derogării obținute, însoțit de copia autorizației de vânatoare.

(2) Modelul raportului asupra acțiunii derulate în baza derogării obținute este prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

(3) Agenția județeană pentru protecția mediului transmite Agenției Naționale pentru Protecția Mediului, în maximum 30 de zile de la data aplicării derogării, un raport referitor la rezultatele acesteia în baza datelor prevăzute la alin. (1).

Art. 4. — Controlul aplicării derogării se exercită de către personalul împuternicit din cadrul subunităților teritoriale de specialitate ale autorității publice centrale care răspunde de protecția mediului.

Art. 5. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul mediului, apelor și pădurilor,
Ionuț Sorin Banciu,
secretar de stat

București, 24 noiembrie 2021.
Nr. 2.155.

ANEXĂ

R A P O R T
asupra acțiunii derulate în baza derogării obținute

— model —

Solicitant

.....

Specia pentru care s-a acordat derogarea

.....

Numărul exemplarelor

Stadiul de dezvoltare

Starea exemplarelor înainte de prelevare

Starea exemplarelor după prelevare

Locul de prelevare

.....

Data prelevării

Mijloace, instalații și metode avute în vedere

.....

.....

Stocarea și destinația specimenelor

MOTIVUL RECOLTĂRII/DEROGĂRII

În interesul protejării faunei și florei sălbatice, precum și al conservării habitatelor naturale

Pentru prevenirea producerii unor daune importante, în special asupra culturilor agricole, animalelor domestice, pădurilor, pescăriilor, apelor și altor bunuri

În interesul sănătății și al securității publice sau pentru alte rațiuni de interes public major, inclusiv de natură socială ori economică, și pentru consecințe benefice de importanță fundamentală pentru mediu

În scopuri de repopulare și reintroducere a acestor specii, precum și pentru operațiuni de reproducere necesare în acest scop

Pentru a permite, în condiții strict controlate, într-o manieră selectivă și într-o măsură limitată, prinderea sau deținerea unui număr limitat și specificat de exemplare

(Așașă documentele care să justifice recoltarea exemplarelor în conformitate cu motivul derogării.)

Data

Semnătura

MINISTERUL MEDIULUI, APELOR ȘI PĂDURILOR

ORDIN

privind aprobarea derogării pentru unele specii de animale sălbatice

Având în vedere Referatul de aprobare al Direcției biodiversitate nr. DB/197.394 din 18.11.2021,

ținând seama de Avizul Academiei Române nr. 4.448 din 15.11.2021,

luând în considerare prevederile art. 1 alin. (1) lit. c) din Procedura de stabilire a derogărilor de la măsurile de protecție a speciilor de floră și faună sălbatice, aprobată prin Ordinul ministrului mediului și al ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 203/14/2009,

ținând cont de prevederile art. 38 alin. (1) lit. a) și b) și alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2011, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 57 alin. (1), (4) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 13 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 43/2020 privind organizarea și funcționarea Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor,

ministrul mediului, apelor și pădurilor emite următorul ordin:

Art. 1. — Prin derogare de la prevederile art. 33 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2011, cu modificările și completările ulterioare, se aprobă recoltarea unui exemplar din specia urs brun de pe raza fondului cinegetic nr. 41 Sirod, județul Mureș.

Art. 2. — (1) Derogarea se stabilește pentru 20 de zile de la data intrării în vigoare a prezentului ordin.

(2) Recoltarea exemplarului de urs brun se realizează prin metoda „la pândă” numai de către Asociația de Vânătoare și Pescuit Sportiv Valea Gurghiului, denumită în continuare *beneficiar*, cu personal tehnic de specialitate angajat al gestionarului și cu respectarea prevederilor Legii vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Pentru activitatea prevăzută la alin. (2) se va solicita, în termen de 3 zile lucrătoare de la data publicării prezentului ordin în Monitorul Oficial al României, Partea I, autorizația de capturare/recoltare, cu valabilitate de 15 zile.

(4) Exemplarul din specia urs brun va fi recoltat numai după ce a fost identificat și atent monitorizat.

Art. 3. — (1) În termen de 7 zile de la data capturării, beneficiarul are obligația să transmită agenției județene pentru protecția mediului de pe raza administrativ-teritorială unde s-a desfășurat acțiunea de capturare/recoltare un raport asupra fiecărei acțiuni derulate în baza derogării obținute, însoțit de copia autorizației de vânătoare.

(2) Modelul raportului asupra acțiunii derulate în baza derogării obținute este prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

(3) Agenția județeană pentru protecția mediului transmite Agenției Naționale pentru Protecția Mediului, în maximum 30 de zile de la data aplicării derogării, un raport referitor la rezultatele acesteia în baza datelor prevăzute la alin. (1).

Art. 4. — Controlul aplicării derogării se exercită de către personalul împuternicit din cadrul subunităților teritoriale de specialitate ale autorității publice centrale care răspunde de protecția mediului.

Art. 5. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul mediului, apelor și pădurilor,
Ionuț Sorin Banciu,
secretar de stat

București, 24 noiembrie 2021.
Nr. 2.156.

R A P O R T
asupra acțiunii derulate în baza derogării obținute

— model —

Solicitant

Specia pentru care s-a acordat derogarea

Numărul exemplarelor

Stadiul de dezvoltare

Starea exemplarelor înainte de prelevare

Starea exemplarelor după prelevare

Locul de prelevare

Data prelevării

Mijloace, instalații și metode avute în vedere

Stocarea și destinația specimenelor

MOTIVUL RECOLTĂRII/DEROGĂRII

În interesul protejării faunei și florei sălbatice, precum și al conservării habitatelor naturale

Pentru prevenirea producerii unor daune importante, în special asupra culturilor agricole, animalelor domestice, pădurilor, pescăriilor, apelor și altor bunuri

În interesul sănătății și al securității publice sau pentru alte rațiuni de interes public major, inclusiv de natură socială ori economică, și pentru consecințe benefice de importanță fundamentală pentru mediu

În scopuri de repopulare și reintroducere a acestor specii, precum și pentru operațiuni de reproducere necesare în acest scop

Pentru a permite, în condiții strict controlate, într-o manieră selectivă și într-o măsură limitată, prinderea sau deținerea unui număr limitat și specificat de exemplare

(Așași documentele care să justifice recoltarea exemplarelor în conformitate cu motivul derogării.)

Data

Semnătura

ACTE ALE COMITETULUI NAȚIONAL PENTRU SITUAȚII DE URGENȚĂ

GUVERNUL ROMÂNIEI

COMITETUL NAȚIONAL PENTRU SITUAȚII DE URGENȚĂ

HOTĂRÂRE

pentru aprobarea Listei cu clasificarea țărilor/teritoriilor în funcție de rata de incidență cumulată

Având în vedere propunerile Institutului Național de Sănătate Publică referitoare la clasificarea țărilor/teritoriilor în funcție de rata de incidență cumulată, formulate în temeiul prevederilor art. 1 alin. (3) din Hotărârea Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr. 43/2021, cu modificările și completările ulterioare,

în conformitate cu prevederile art. 4 alin. (1) lit. c) și ale art. 8¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 15/2005, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 3 lit. a), art. 4, art. 7 alin. (1) lit. a), art. 11 alin. (1) și ale art. 15 alin. (4) din Legea nr. 136/2020 privind instituirea unor măsuri în domeniul sănătății publice în situații de risc epidemiologic și biologic, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 20 lit. l) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 15/2005, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 2 și 4 din Hotărârea Guvernului nr. 94/2014 privind organizarea, funcționarea și componența Comitetului național pentru situații speciale de urgență, cu modificările și completările ulterioare,

Comitetul Național pentru Situații de Urgență adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Se aprobă Lista cu clasificarea țărilor/teritoriilor în funcție de rata de incidență cumulată, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre, în vederea stabilirii persoanelor care sosesc în România din acestea și cu privire la care se instituie măsura carantinei.

(2) Lista prevăzută la alin. (1) intră în vigoare începând cu data de 5.12.2021, ora 00,00.

Art. 2. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și se comunică tuturor componentelor Sistemului Național de Management al Situațiilor de Urgență, pentru punere în aplicare prin ordine și acte administrative ale conducătorilor acestora.

Președintele Comitetului Național pentru Situații de Urgență,

PRIM-MINISTRU

NICOLAE-IONEL CIUCĂ

București, 3 decembrie 2021.

Nr. 110.

LISTA
cu clasificarea țărilor/teritoriilor în funcție de rata de incidență cumulată

Stat/Zonă/Teritoriu	Rata de incidență cumulată la 1.000 de locuitori*
Zona roșie	
Insulele Cayman	38,6
Slovacia	25,3
Cehia	22,0
Belgia	20,6
Austria	20,3
Gibraltar	19,9
Liechtenstein	19,2
Slovenia	18,3
Guernsey	18,0
Olanda	17,5
Croația	15,9
Andorra	15,9
Jersey	15,6
Ungaria	13,9
Georgia	13,7
Anguilla	13,1
Irlanda	12,4
Insulele Feroe	12,0
Bonaire, Saint Eustatius și Saba	11,9
Dominica	10,8
Elveția	10,6
Mauritius	10,2
Barbados	9,9
San Marino	9,4
Danemarca	9,1
Germania	8,9
Lituania	8,8
Grecia	8,6
Marea Britanie**	8,6
Polonia	8,1
Insula Man	7,8
Munte negru	7,7
Groenlanda	7,3
Luxemburg	7,2
Seychelles	7,0
Estonia	7,0
Monaco	6,4
Letonia	6,3
Norvegia	6,1
Cipru	5,8
Serbia	5,7
Islanda	5,6
Trinidad și Tobago	5,3
Iordania	5,2
Bulgaria	4,9
Franța	4,7
Ucraina	4,6

Stat/Zonă/Teritoriu	Rata de incidență cumulată la 1.000 de locuitori*
Insulele Mariene de Nord	4,5
Singapore	4,3
Turcia	3,8
Federația Rusă	3,7
Portugalia	3,5
Statele Unite ale Americii	3,1
Maldive	3,0
Armenia	3,0
Brazilia**	0,6
Africa de Sud**	0,6
Botswana**	0,5
Nepal**	0,1
India**	0,1
Eswatini**	0,1
Namibia**	0,0
Zimbabwe**	0,0
Lesotho**	0,0
Malawi**	0,0
Mozambic**	0,0
Zona galbenă	
Bosnia și Herțegovina	2,8
Macedonia de Nord	2,8
Finlanda	2,7
Belize	2,7
Mongolia	2,6
Belarus	2,5
Azerbaidjan	2,5
Republica Moldova	2,4
Malaysia	2,4
Laos	2,4
Aruba	2,3
Albania	2,3
Brunei Darussalam	2,2
Italia	2,2
Liban	2,2
Malta	2,1
Spania	2,0
Vietnam	1,9
Saint Vincent și Grenadine	1,8
Noua Caledonie	1,8
Suedia	1,8
Chile	1,7
România	1,6
Zona verde	
Guam	1,4
Insulele Virgine ale Statelor Unite	1,4
Insulele Turks și Caicos	1,3
Guyana	1,2

Stat/Zonă/Teritoriu	Rata de incidență cumulată la 1.000 de locuitori*
Thailanda	1,2
Curaçao	1,0
Libia	1,0
Canada	1,0
Suriname	1,0
Sint Maarten	1,0
Iran	0,9
Republica Dominicană	0,9
Insulele Virgine Britanice	0,9
Bolivia	0,9
Uruguay	0,8
Kazahstan	0,8
Coreea de Sud	0,8
Saint Lucia	0,7
Qatar	0,7
Columbia	0,7
Australia	0,7
Panama	0,7
Montserrat	0,6
Saint Kitts și Nevis	0,6
Palestina	0,6
Peru	0,6
Israel	0,6
Bermuda	0,6
Sri Lanka	0,5
Noua Zeelandă	0,5
Puerto Rico	0,5
Guatemala	0,4
Argentina	0,4
Costa Rica	0,4
Jamaica	0,3
Venezuela	0,3
Bahamas	0,3
Mexic	0,3
Irak	0,3
Cuba	0,3
Ecuador	0,3
El Salvador	0,3
Gabon	0,2
Mauritania	0,2
Bahrain	0,2
Antigua și Barbuda	0,2
Papua Noua Guinee	0,2
Grenada	0,2
Myanmar	0,2
Tunisia	0,1
Paraguay	0,1
Filipine	0,1
Kârgâzstan	0,1
Comore	0,1
Siria	0,1
Polinezia Franceză	0,1

Stat/Zonă/Teritoriu	Rata de incidență cumulată la 1.000 de locuitori*
Capul Verde	0,1
Guineea Ecuatorială	0,1
Emiratele Arabe Unite	0,1
Kuweit	0,1
Egipt	0,1
Uzbekistan	0,1
Honduras	0,1
Fiji	0,1
Eritreea	0,1
Kosovo	0,1
Congo	0,1
Algeria	0,1
Nicaragua	0,0
Sudan	0,0
Mali	0,0
Haiti	0,0
Oman	0,0
Pakistan	0,0
Bangladesh	0,0
Bhutan	0,0
Guineea Bissau	0,0
Burundi	0,0
Afghanistan	0,0
Rwanda	0,0
Madagascar	0,0
Somalia	0,0
Togo	0,0
Niger	0,0
Uganda	0,0
Burkina Faso	0,0
Djibouti	0,0
Zambia	0,0
Angola	0,0
Ghana	0,0
Nigeria	0,0
Taiwan	0,0
Yemen	0,0
Senegal	0,0
Benin	0,0
Gambia	0,0
Liberia	0,0
Sierra Leone	0,0
Insulele Falkland (Malvine)	0,0
Camerun	0,0
Sao Tome și Principe	0,0
Cambodgia	0,0
Maroc	0,0
Japonia	0,0
Etiopia	0,0
Vanuatu	0,0
Timorul de Est	0,0
Indonezia	0,0

Stat/Zonă/Teritoriu	Rata de incidență cumulată la 1.000 de locuitori*
Kenia	0,0
Coasta de Fildeș	0,0
Tanzania	0,0
Arabia Saudită	0,0
Guineea	0,0
Tadjikistan	0,0
Republica Democrată Congo	0,0
Republica Centrafricană	0,0
Wallis și Futuna	0,0
Ciad	0,0

Stat/Zonă/Teritoriu	Rata de incidență cumulată la 1.000 de locuitori*
Sudanul de Sud	0,0
Samoa	0,0
Tonga	0,0
Palau	0,0
Republica Populară Chineză	0,0
Vatican	0,0
Insulele Marshall	0,0
Micronezia	0,0
Insulele Solomon	0,0
Sahara de Vest	0,0

* Date publicate de ECDC joi, 2 decembrie 2021, pentru perioada 15—28 noiembrie 2021.

** Ca urmare a detectării la populația umană a unor variante de virus SARS-CoV-2 cu transmitere mai ridicată.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Biroului pentru relații cu publicul este:

Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.
Tel. 021.401.00.73, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

